

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012. Prezenta traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Această traducere nu obligă Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea indicația cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul acestui document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus de renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Nota de jurisprudență nr. 147

Decembrie 2011

Laduna împotriva Slovaciei - 31827/02

Hotărâre 13.12.2011 [Secțiunea a III-a]

Articolul 14

Discriminare

Aplicarea nejustificată a unui tratament diferit persoanelor aflate în detenție provizorie față de persoanele condamnate definitiv în ceea ce privește dreptul la vizită și accesul la televizor: *încălcare*

În fapt – Reclamantul a fost plasat în detenție provizorie între 1 septembrie 2001 și 9 februarie 2006, dată la care și-a început executarea pedepsei definitive de nouă ani de închisoare. În cererea sa în fața Curții Europene, s-a plâns că, la momentul respectiv, persoanele aflate în detenție provizorie nu aveau aceleași drepturi de vizită și dreptul de a privi la televizor cum aveau deținuții condamnați definitiv.

În drept – Articolul 14 combinat cu articolul 8: Restricțiile aplicate în detenție cu privire la dreptul la a primi vizite și la a privi la televizor intră în sfera vieții private și de familie în sensul articolului 8. Articolul 14 este, deci, aplicabil. Detenția provizorie intră în sfera noțiunii de “alt statut” în sensul acestei prevederi, măsură care, deși poate fi impusă involuntar și, în general, pe o perioadă limitată de timp, constituie o situație legală distinctă care este inexorabil legată de circumstanțele personale ale persoanei și de existența sa. În calitatea sa de persoană aflată în detenție provizorie, reclamantul se afla într-o situație similară cu cea a deținuților condamnați definitiv, deoarece drepturile la vizită și la televizor erau relevante pentru toți deținuții.

La momentul respectiv, persoanele aflate în detenție provizorie aveau dreptul de a primi vizite de treizeci de minute pe lună, comparat cu două ore cât le era permis deținuților condamnați definitiv. În marea parte a perioadei de referință, frecvența vizitelor și tipul de contact la care aveau dreptul deținuții condamnați definitiv depindea de gradul de securitate al închisorii, în timp ce persoanele aflate în detenție

provizorie erau supuse unui regim unic, indiferent de motivele detenției și de motive de securitate.

Curtea nu a fost convinsă că a existat o justificare obiectivă și rezonabilă a acestei diferențe de tratament. Prevederile Legii privind Executarea Pedepselor din 1993 care impuneau ca restrângerile drepturilor deținuților să fie justificate de scopul detenției și de nevoia de a asigura ordinea, siguranța celorlalți și protecția proprietății nu justificau restrângerea mai mare a drepturilor persoanelor aflate în detenție provizorie decât a celor condamnate definitiv și aceste aspecte au fost criticate de către Comitetul European pentru Prevenirea Torturii și a Tratatelor Inumane sau Degradante (CPT) în raportul său asupra vizitelor din Slovacia în 1995, 2000 și 2005. Mai mult, deși anumite restricții ale dreptului la vizită ale deținuților s-ar putea justifica pe motive de siguranță sau pentru a apăra interesele legitime ale unei bune desfășurări a anchetei, aceste scopuri pot fi atinse prin măsuri care să nu afecteze toți deținuții de manieră generală și fără a se ține cont dacă aceste restricții sunt necesare. De exemplu, se pot folosi diferite tipuri de detenție sau se pot impune anumite restricții, dacă sunt necesare într-un caz anume. Textele internaționale, cum ar fi: Convenția Internațională privind Drepturile Civile și Politice și Regulamentul European privind Închisorile din 1987* au subliniat nevoia de a respecta prezumția de nevinovăție a persoanelor aflate în detenție provizorie, în timp ce Regulamentul European privind Închisorile din 2006, adoptat la scurt timp după încetarea detenției provizorii a reclamantului, prevede că în lipsa unui motiv justificat, persoanelor aflate în detenție provizorie ar trebui să primească vizite și să le fie permis să comunice cu familia și cu celelalte persoane în același fel ca și deținuții condamnați. În lumina acestor considerații, restrângerea dreptului la vizită impusă reclamantului a fost disproporționată.

În ceea ce privește lipsa accesului la televizor, Guvernul nu a justificat de manieră obiectivă aplicarea unui tratament diferit persoanelor aflate în detenție provizorie față de cele condamnate definitiv, pentru care accesul la televizor este considerat parte din activitățile lor culturale și educative.

Concluzie: încălcare (în unanimitate).

Articolul 1 din Protocolul Nr. 1: Dreptul reclamantului de a-și cumpăra hrana și alte produse de la magazinul închisorii era condiționat de plata unei sume echivalente pentru rambursarea datoriilor sale. Aceasta reprezenta o ingerință în dreptul său de a i se respecta dreptul de proprietate. Această ingerință avea o bază legală și asigurarea plății datoriilor era, cu siguranță, în interesul public. Cât despre proporționalitatea măsurii, ingerința a redus, dar nu a înlăturat posibilitatea reclamantului de a folosi banii din contul său din închisoare pentru a cumpăra mâncare și alte produse din magazinul închisorii. Mai mult, obligația de a-și plăti datoriile nu se aplica pentru medicamente, obiecte sanitare indispensabile, materiale pentru corespondență sau taxe. Așadar, având în vedere marja de apreciere largă pe care o au Statele Contractante în ceea ce privește recuperarea datoriilor, ingerința este proporțională cu scopul urmărit.

Concluzie: nicio încălcare (în unanimitate)

Articolul 13: Curtea notează că a declarat admisibil și a examinat capătele de cerere ale reclamantului în temeiul prevederilor substanțiale ale Convenției doar în ceea ce

privește lacunele legislației interne. Articolul 13 nu poate fi interpretat ca impunând existența unei căi de recurs pentru a contesta dreptul național în sine.

Concluzie: nicio încălcare (în unanimitate).

Articolul 41: 9.000 EUR cu titlu de daune morale.

* Recomandarea Nr. R (87) 3 a Comitetului de Miniștri a Consiliului Europei asupra Regulamentului European privind Închisorile din 12 februarie 1987, înlocuită cu Recomandarea Rec(2006)2 a Comitetului de Miniștri a Consiliului Europei asupra Regulamentului European privind Închisorile adoptată la data de 11 ianuarie 2006.

Apăsați aici pentru [Notele de informare referitoare la jurisprudență](#)

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2012.

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Această traducere a fost efectuată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ea nu obligă Curtea, care, de altfel, nu își asumă nicio responsabilitate pentru calitatea acesteia. Ea poate fi descărcată din baza de date a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului HUDOC (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din orice altă bază de date căreia HUDOC i-a transmis acest document. Traducerea poate fi reprodusă în scopuri necomerciale cu condiția ca titlul cauzei să fie citat în întregime împreună cu indicația de mai sus privind drepturile de autor și referința la Fondul Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei. Orice persoană care intenționează să utilizeze fragmente din prezenta traducere în scopuri comerciale este rugată să contacteze adresa următoare: publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2012.

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2012.

Les langues officielles de la Cour européenne des droits de l'homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>), ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que de la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante : publishing@echr.coe.int.